

DRUMUL NOSTRU SPRE UNITATEA CREȘTINILOR

Comisia pentru Ecumenism

DECEMBRIE 2014 – NR. 48

FEDERAȚIA CONFERINȚA ROMÂNĂ A SUPERIOARELOR MAJORE și
FEDERAȚIA CONFERINȚA SUPERIORILOR MAJORI DIN ROMANIA
400246-CLUJ NAPOCA, str. Maramureșului nr. 23, Telefax: 0040-264-435096
secretariatCRSM@clicknet.ro, www.fcrrsm.ro

DUMNEZEULE veșnic și milostiv,
Tu, care ești un Dumnezeu al păcii,
al iubirii și al unității,
te rugăm, Părinte, și te implorăm
să aduni prin Duhul tău Sfânt
tot ceea ce este dispersat
să reunești și să reconstitui tot ceea ce este
divizat.

De asemenea, binevoiește a ne acorda
convertirea la unitatea ta,
căutarea unicului și veșnicului tău adevăr,
și abținerea de la orice disensiune.
Astfel, nu vom mai avea decât o singură inimă,
o singură voință, o singură știință,
un singur Duh, o singură rațiune
și, îndreptați cu totul spre Isus Cristos
Domnul nostru, vom putea, Părinte,
să te laudăm într-un singur glas
și să îți aducem mulțumire
prin Domnul nostru Isus Cristos,
în Duhul Sfânt.

*Această rugăciune, apare pentru prima oară într-o carte
de pietate din Nuremberg, în secolul al XVI-lea*

DECLARAȚIA COMUNA A SANCTITĂȚII SALE PAPA FRANCISC ȘI A PF SALE PATRIARHUL BARTOLOMEU I ISTANBUL 30 NOIEMBRIE 2014

Noi, Papa Francisc și Patriarhul Ecumenic Bartolomeu I, exprimăm recunoștința noastră profundă lui Dumnezeu pentru darul acestei noi întâlniri care ne permite, în prezența membrilor Sfântului Sinod, a clerului și a credincioșilor din Patriarhia Ecumenică, să celebrăm împreună sărbătoarea sfântului Andrei, cel dintâi chemat și fratele apostolului Petru. Amintirea apostolilor, care au proclamat lumii vestea cea bună a Evangheliei, întărește în noi dorința de a continua să mergem împreună cu scopul de a depăși, cu iubire și încredere, obstacolele care ne despart.

Cu ocazia întâlnirii la Ierusalim din mai, în care am amintit îmbrățișarea istorică dintre venerabilii noștri predecesori Papa Paul al VI-

lea și Patriarhul Ecumenic Atenagora, am semnat o declarație comună. Astăzi, în fericita ocazie a unei alte întâlniri fraterne, vrem să reafirmăm împreună intențiile și preocupările noastre comune.

Exprimăm intenția noastră sinceră și fermă, ascultând de voința Domnului nostru Isus Cristos, de a intensifica eforturile noastre pentru promovarea unității depline între toți creștinii și mai ales între catolici și ortodocși. În afară de asta, vrem să susținem dialogul teologic promovat de Comisia Mixtă Internațională, care, instituită exact cu treizeci și cinci de ani în urmă de Patriarhul Ecumenic Dimitrios și de Papa Ioan Paul al II-lea aici la Fanar, tratează actualmente chestiunile cele mai dificile care au marcat istoria diviziunii noastre și care cer un studiu atent și aprofundat. În acest scop, asigurăm rugăciunea noastră ferventă ca Păstori ai Bisericii, cerând credincioșilor să se unească cu noi în invocația comună ca “toți să fie una... pentru ca lumea să creadă” (*In 17,21*).

Exprimăm preocuparea noastră comună față de situația din Irak, din Siria și din întregul Orient Mijlociu. Suntem uniți în dorința de pace și de stabilitate și în voința de a promova rezolvarea conflictelor prin dialog și reconciliere. Recunoscând eforturile deja făcute pentru a oferi asistență regiunii, apelăm în același timp la toți cei care au responsabilitatea destinului popoarelor pentru ca să intensifice angajarea lor pentru comunitățile care suferă și să le permită, inclusiv celor creștine, să rămână în țara lor de baștină. Nu ne putem resemna cu un Orient Mijlociu fără creștini, care acolo au mărturisit numele lui Isus timp de două mii de ani. Mulți frați și surori ai noștri sunt persecutați și au fost constrânși cu violența să lase casele lor. Pare chiar că s-a pierdut valoarea vieții umane și că persoana umană nu mai are importanță și poate fi sacrificată altor interese. Și toate acestea, în mod tragic, întâlnesc indiferența multora. Așa cum ne amintește sfântul Paul: “Dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună; și dacă un mădular este cinstit, toate mădularele se bucură cu el” (*1Cor 12,26*). Aceasta este legea vieții creștine și în acest sens noi putem spune că există și un ecumenism al suferinței. Așa cum sângele martirilor a fost sămânță de forță și de fertilitate pentru Biserică, tot așa și împărtășirea suferințelor zilnice poate să fie un instrument eficace de unitate. Situația teribilă a

creștinilor și a tuturor celor care suferă în Orientul Mijlociu cere nu numai o rugăciune constantă, ci și un răspuns corespunzător din partea comunității internaționale.

Marile provocări pe care le are în față lumea în situația actuală cere solidaritatea tuturor persoanelor de bunăvoință. De aceea, recunoaștem și importanța promovării unui dialog constructiv cu islamul, bazat pe respectul reciproc și pe prietenie. Inspirați de valori comune și întăriți de un sentiment fratern genuin, musulmanii și creștinii sunt chemați să lucreze împreună din iubire față de dreptate, de pace și de respectarea demnității și a drepturilor oricărei persoane, în special în regiunile unde ei, odinioară, au trăit timp de secole într-o coexistență pașnică și acum suferă împreună în mod tragic datorită ororilor războiului. În afară de asta, ca lideri creștini, îndemnăm pe toți liderii religioși să continue și să întărească dialogul interreligios și să facă orice efort pentru a construi o cultură a păcii și a solidarității între persoane și între popoare.

Amintim și toate popoarele care suferă din cauza războiului. Îndeosebi, ne rugăm pentru pacea în Ucraina, o țară cu o veche tradiție creștină, și facem apel la părțile implicate în conflict să caute drumul dialogului și al respectării dreptului internațional pentru a pune capăt conflictului și a permite tuturor ucrainenilor să trăiască în armonie. Gândurile noastre sunt îndreptate spre toți credincioșii din Bisericile noastre din lume, pe care-i salutăm, incredințându-i lui Cristos Mântuitorul nostru, pentru ca să poată fi martori neobosiți ai iubirii lui Dumnezeu. Înălțăm rugăciunea noastră ferventă către Dumnezeu pentru ca să acorde darul păcii, în iubire și în unitate, întregii familii umane.

“Însuși Domnul păcii să vă dăruiască pacea întotdeauna și în orice fel. Domnul să fie cu voi toți!” (*2Tes 3,16*).

„A ne întâlni, a ne privi unul pe altul în față, a ne da o îmbrățișare a păcii, a ne ruga unul pentru altul sunt dimensiuni esențiale ale celui drum spre restabilirea comuniunii depline la care tindem. Toate acestea preced și însoțesc constant cealaltă dimensiune esențială a acestui drum, care este dialogul teologic. Un dialog autentic este mereu o întâlnire între persoane cu un nume, o față, o istorie, și nu numai o confruntare de idei.” (Papa Francisc)

INTĂLNIREA DE LA AMMAN: REALITATE SI SPERANȚĂ

Dialogul teologic dintre catolici și ortodocși necesită o încredere și o dragoste frățească mai mare. Ultima sesiune plenară a Comisiei mixte create pentru a înfrunta obstacolele teologice în calea comuniunii depline dintre Biserica Catolică și Bisericile Ortodoxe, a fost reprezentată de 23 de delegați catolici și doi delegați pentru fiecare dintre cele 14 Biserici ortodoxe autocefale. S-au reunit în capitala iordaniană Amman de la 15 la 23 septembrie 2014 pentru a se confrunta cu privire la un document de lucru intitulat "Sinodalitate și Primat". În intenție era semnarea comună a documentului, care ar fi trebuit să reprezinte un pas înainte în activitatea Comisiei, angajată din 2006 să verifice dacă există o definiție și o exercitare a primatului Episcopului de Roma care să poată fi acceptate și de ortodocși. La un moment dat « s-a discutat coerent și consecvent, spune Preasfințitul Florentin Crihălmeanu, episcop greco-catolic de Cluj-Gherla într-un interviu publicat pe situl episcopiei, de pe cele două poziții diferite, chiar dacă în partea ortodoxă au existat numeroase opinii și chiar interpretări diferite cu privire la aceleași afirmații. [...] S-a pus problema unor clasificări terminologice: «sinodalitate», «primat», «gnomé», etc., tocmai pentru că înțelegerea lor este diferită în diverse limbi. S-a constatat că «sinodalitatea», evident diferită ca noțiune de realitatea și structura «sinodului», este exersată diferit, nu doar în Orient și Occident, ci, în timp, chiar și între Bisericile Patriarhale Ortodoxe, între care până astăzi există multe aspecte diferite".

[...] În textul propus, raportul dintre primat și sinodalitate, dintre "primus" în exercitarea autorității și colegialitatea episcopilor în Biserică, era întemeiat teologic în lumina dinamicii trinitare, unde unitatea naturii divine este comună celor trei Persoane. Un paralelism perceput ca prea "rațional" și deductiv de reprezentanții ortodocși, care au propus lăsarea deoparte a proiectului.

« Din nefericire, mai spune Preasfințitul Crihălmeanu, am constatat că se repetă istoria de la sesiunile plenare desfășurate anterior, când, după zile întregi de muncă asiduă în comun, discuții polemice, opinii interesante, argumente profunde, redactări de documente de lucru, în final, la momentul adoptării, delegația "X" spune simplu:

"pentru noi documentul este inacceptabil și Biserica noastră îl refuză", cu motivații sau fără. [...]

Pe de altă parte, la încheierea sesiunii plenare de dialog teologic de la Amman, doresc să exprim un cuvânt de admirație și de laudă pentru delegația Bisericii Ortodoxe Române, reprezentată cu multă demnitate de către IPS Iosif, Mitropolitul ortodox român al Europei Occidentale și Meridionale și pr. prof. dr. Patriciu Vlaicu, care, prin intervențiile lor, au favorizat bunul mers al dialogului și buna înțelegere a celor două părți ».

Amman 15-23 septembrie 2014

Până azi inclusiv, și la Amman reprezentanții ortodocși au confirmat intenția de a continua dialogul despre primat și sinodalitate. Nimeni nu a cerut moratorii sau nu au anunțat disocieri și viitoare retrageri.

« O concluzie se impune, a opinat Preasfințitul Crihălmeanu, e limpede că actualmente nu suntem pregătiți pentru a face pași semnificativi spre unitate. Unitatea este o lucrare a Spiritului Sfânt, artizanul deplinei unități cu deplina respectare a diversității. Există un timp (ceas, kairos) al Domnului, care, "nici nu grăbește și nici nu întârzie", spunea Cardinalul Todea, noi nu îl putem cunoaște, îl putem doar pregăti și putem privi cu speranță spre acel moment în care vom putea discuta sincer, cu deschidere și disponibilitate, fără frică, blocaje sau gânduri ascunse, când toți vor dori cu adevărat ca Biserica Creștină să fie Una, după dorința Capului ei, Isus Hristos: "Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis" (Io 17,21).

(Informații preluate și prelucrate după Vatican Insider și site-ul eparhiei de Cluj Gherla)
Sr. Elisabeta Balint OA

Săptămâna de rugăciune pentru unitatea creștinilor 2015

Isus a spus femeii : « Dă-mi să beau » (In 4,7)

Biserica din Brazilia a ales textul întâlnirii dintre Isus și samariteană ca fir conducător al Săptămânii de rugăciune pentru unitatea creștinilor.

Contextul eclezial și religios al Braziliei le-a determinat pe Bisericile din această țară să aleagă textul întâlnirii dintre Isus și Samariteană (In 4,1-42) ca fir conducător al Săptămânii de rugăciune pentru unitatea creștinilor 2015. Într-adevăr, Brazilia trăiește într-un climat de intoleranță care se manifestă printr-un grad mare de violență, în special față de minorități și față de cei mai vulnerabili. În acest context, ca și într-al nostru, Evanghelia ne invită să reînnoim dialogul cu toți.

Trebuia să traverseze Samaria

Oare ce nevoie îl împinge pe Isus să traverseze Samaria? Evreii și samaritenii sunt, în fond, apropiați în diferențele lor. Nu este aceasta realitatea pe care o experimentăm în ecumenism? Creștini din diferite Biserici și comunități ecleziale, suntem frați și totuși trăim despărțiți. Evanghelia ne invită să nu ne fie teamă să traversăm teritorii necunoscute, căci tocmai acolo putem avea întâlniri frumoase!

Isus i-a spus femeii: “Dă-mi să beau”

Isus face, deci, primul pas pentru a intra în dialog. Dumnezeu are întotdeauna inițiativa în întâlnirea cu umanitatea. Și noi am vrea ca Bisericile noastre, împietrite în certitudinile lor, să aștepte demersul celuilalt? Dialogul dintre Isus și samariteană, debutând prin numeroase neînțelegeri, progresează și ajunge în final la revelarea în adevăr a fiecăruia dintre cei doi. Nu

este aceasta o imagine a dialogurilor noastre ecumenice?

Apa vie care țâșnește din Cuvântul lui Dumnezeu curge în valuri. Numai să vrem să o primim ca pe un dar și ea devine în fiecare izvor și se transmite din mână în mână și de la inima la inimă. Tocmai în această unică apă am fost botezați. Acel botez este unic. El ne leagă pe unii de alții. El trezește uimirea noastră: noi, care suntem atât de diferiți în sensibilități spirituale, în expresii liturgice, în formulări teologice și în organizări ecleziale, suntem chemați să ne recunoaștem ca membri deplin ai unui Trup unic. Acest lucru suntem chemați să îl trăim de-a lungul acestei Săptămâni de rugăciune pentru unitatea creștinilor 2015.

Anne-Noëlle CLÉMENT directoarea centrului ecumenic

Unité Chrétienne, Lyon

Traducere de Sr. Elisabeta Balint OA

ECUMENISMUL ESTE MAI ÎNTÂI O PROBLEMA DE RUGĂCIUNE ȘI DE CARITATE

Jutta Burggraf, teologă, [decedată în noiembrie 2010], credea că ecumenismul nu este o problemă ce se referă doar la doctrina teologică sau la colaborarea pastorală, ci este mai întâi chestiune de rugăciune și de caritate.

De ce trebuie consacrată o săptămână ca să ne rugăm pentru unitate?

În timpul octavei pentru unitate, creștinii catolici, ortodocși și protestanți din lumea întreagă sunt invitați să se roage împreună pentru unitatea lor. „Rugați-vă fără încetare” exprimă foarte bine sensul acestei convocări. Celebrată între 18-25 ianuarie, zi în care Biserica face comemorarea convertirii sfântului Paul, ea ne reamintește că nu putem să ne apropiem de alții fără o profundă convertire interioară, fără a căuta să trăim personal în intimitate cu Cristos. În El vom fi într-o zi reuniți.

Unitatea atât de așteptată nu va fi produsul forțelor noastre, ci „un dar venit de sus”. Duhul Sfânt este adevărul ei

protagonist care ne conduce pe căile alese de el spre maturitatea creștină.

În rugăciune îl găsim pe Dumnezeu, mai întâi, și de asemenea pe ceilalți. Când mă rog pentru cineva, îl văd cu alți ochi. Nu mai am o privire neîncrezătoare asupra lui, sau un spirit de control, ci îl privesc cu ochii lui Dumnezeu. De aceea, sunt în măsură să percep ce este bun la fiecare [...] Îmi pun de o parte prejudecățile și încep să mă simt aproape de celălalt. A mă ruga înseamnă a-mi purifica inima pentru ca celălalt să poată avea cu adevărat un loc în ea. Dacă am prejudecăți sau bănuieli, îl voi ofensa pe celălalt în inima mea. Trebuie să creăm în noi un spațiu pentru celălalt, să oferim celorlalți un loc primitiv în care se vor putea simți respectați și înțeleși. Dacă vom reuși să facem asta, dialogul nostru va fi mai autentic. Câteodată credem că putem disimula ușor sentimentele și gândurile noastre negative păstrând aparențele și suntem mirați când vedem că ceilalți nu au încredere în noi. Motivul este foarte simplu: ceilalți percep clar ce avem în adâncul inimii, dacă sunt acceptați sau respinși, și acționează în consecință. Deci este important să începem cu noi înșine orice căutare a unității.

Se insistă mult pe „ecumenismul spiritual”

Este logic, deoarece ecumenismul nu este mai întâi o problemă de doctrină teologică, nici de colaborarea pastorală, ci de rugăciune și de caritate. După cum lipsa iubirii generează neunirea, „sfințenia vieții” poate fi percepută ca fiind „sufletul” sau motorul întregii mișcări ecumenice. Este semnificativ că Ioan-Paul al II-

lea a invitat de mai multe ori persoanele și asociațiile la o purificare a memoriei. Știm bine că memoria nu este o facultate care are legătură doar cu trecutul. Dimpotrivă, ea are o influență profundă și asupra prezentului. Lucrurile de care ne amintim ating frecvent relațiile noastre cu celălalt. Dacă memoria păstrează o rană a trecutului, aceasta poate conduce pe cineva să se închidă în sine, să simtă dificultăți în a trăi senin printre ceilalți, să îl împiedice să aibă prieteni, să îi facă penibil orice contact.

Papa, care își arată fără încetare angajamentul ecumenic, găsește la catolici în general aceeași grijă presantă?

[...] Catolicii sunt din ce în ce mai familiarizați cu provocările pe care le presupune unitatea tuturor creștinilor. Ei înțeleg mai bine ca odinioară ceea ce a spus cardinalul Walter Kasper: „Ecumenismul nu este o alegere prioritară, ci o datorie sacră”. De aceea, în septembrie 2007 au fost mulți participanți la „Adunarea ecumenică europeană” care s-a ținut la Sibiu-Hermannstadt (în România) și, pe lângă dialogurile oficiale, au avut loc schimburi importante în sânul mișcărilor noi implicate în această lucrare ecumenică, de exemplu la Stuttgart în 2004 și în 2007.

Toată lumea vede, și papa insistă asupra faptului că dialogul are nivele, „cercuri” diferite. El trebuie să se facă mai întâi „acasă”, printre catolici, care trebuie să se cunoască pentru a se înțelege bine. **Nu trebuie să ne arătăm indiferenți, puțin primitivi față de cei care fac parte din celelalte comunități catolice. Există o mare varietate în Biserica noastră.**

De asemenea, catolicii sunt foarte conștienți că dialogul transcende ecumenismul. El se adresează și celor care fac parte din alte religii și lumii secularizate. Ne așteptăm o misiune imensă pe care nu am putea să o înfruntăm dacă nu am fi uniți: uniți cu Dumnezeu, uniți între catolici și uniți cu toți creștinii.

<http://www.fr.josemariaescriva.info>

OAMENI AI COMUNIUNII

Padovese Luigi

1947-2010

Episcopul Luigi Padovese este un mărturisitor al dialogului interreligios și un martir al timpurilor noastre. S-a născut la Milano pe 21 martie 1947 a intrat în ordinul capucinilor la optsprezece ani și a fost consacrat preot în 1973.

A predat la Roma la Universitatea Gregoriană, la Alfonsoianum și Antonianum. A scris diferite cărți și prețioase ghiduri pentru pelerinii care doreau să meargă în Turcia; a ideat și organizat simpozioane cu caracter ecumenic (simpozioane ~~știate~~ simpozionul paulin la Tarși Antiohia și simpozionul dedicat Sf. Ioan la Efes implicând persoane consacrate și laici și persoane din afara creștinătății, pentru a căuta împreună adevărul.

În anul 2004 a fost numit episcop și trimis ca și vicar apostolic în Anatolia. A ales ca și motto episcopal „In Caritate Veritas”: *adevărul în iubire* explicând: *„Sunt în pu cuvinte care exprimă programul meu de căutare în stima și în binele reciproc adevărul”.*

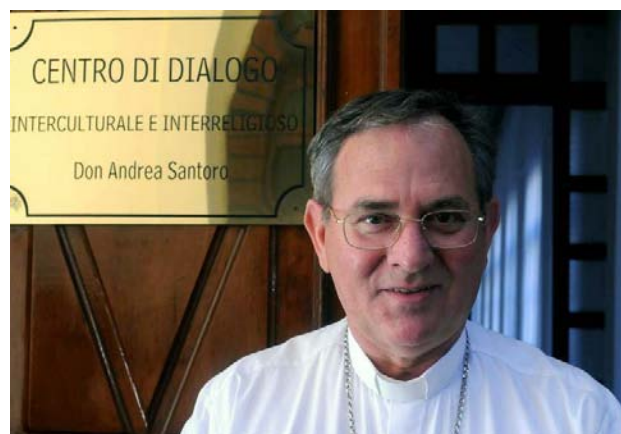
Ca și om de cultură avea relații cu intelectualii; ca și omul franciscan era la dispoziția săracilor, a celor care suferă sau se află în nevoie; ca și om al dialogului știa să -i asculte pe toți și păstra relații foarte bune cu autoritățile musulmane.

Din punct de vedere istoric Turcia a avut un rol foarte important la răspândirea creștinismului. Pe teritoriul ei au fost primele tentative de înculturare a

evangheliei în diferite popoare și mari personalități de episcopi și scriitori. La începutul anilor 1900 creștinii numărau mai multe milioane (constituiau douăzeci la sută din populația care depășește șaptezeci și opt de milioane de locuitori) astăzi au rămas circa două sute de mii. Asta datorită identificării autorității politice cu religia islamică și un răspândit sentiment de ură și de aversiune față de creștini care în ultimii ani au înregistrat mulți martiri.

Mons. Padovese era conștient de acest lucru, cu toate acestea a acceptat bucuros misiunea de episcop pe acele meleaguri, deoarece se definea: „Prieten și îndrăgostit al Turciei”, fie datorită faptului că era un căutător al originilor creștinătății, dar mai ales fiindcă a dorit să fie un martor al evangheliei, un element de dialog între știnism și islamism, o fereastră deschisă asupra orientului creștin.

În ziua consacării episcopale i s-a amintit de riscul pe care putea să-l întâlnească în Turcia, pământ al martirilor, însă el a răspuns: „Am luat în considerare și acest lucru, știu că mi s-ar putea cere totul”.

Luigi Padovese

Luigi Padovese căutase să construiască puți nu ziduri, stabilise raporturi frumoase, plăcute cu toate clasele sociale, a apărat minoritățile și a ajutat satele cele mai izolate și cele mai sărace în mod dezinteresat fără spirit de prozelitism.

Pe trei iunie 2010 a fost ucis și apoi decapitat de un tânăr de 26 de ani, care fusese ferul său și omul său de încredere, de care s-a îngrijit ca și cum ar fi fost fiul său. Criminalul strigase: „L-am ucis pe marele satana! Alah e mare!”.

Pe lângă Universitatea Antonianum din Roma, a fost inaugurată Catedra de „Spiritualitate și Dialog interreligios” în memoria și pentru a promova

principiile de civilizație și libertate pe care el le -a mărturisit prin propria viață.

Despre el a scris Generalul Capucinilor: "Era o persoană amabilă, blândă, capabilă să construiască relații bune. Era ușor să stai cu el. Îl amintim ca frate, capabil de slujire, disponibil, adevărat bun păstor. Niciodată nu ne-am fi putut gândi pentru el o moarte atât de violentă și groaznică "(Mauro Johri).

Pr. Flavio Ubodi OFM Cap. Traducere realizată de Sr. Monica Dogaru SIR

ÎPS Nicolae Corneanu

1923-2014

Nicolae Corneanu

În luna septembrie a acestui an a trecut la cele veșnice ÎPS Nicolae Corneanu. Redăm un fragment din biografia sa pentru a evidențiază implicarea ce a avut-o în ecumenism și frumoasa mărturie creștină pe care o amintește PS Florentin Crihălmeanu din ultimii ani de viață ale acestui mare ierarh al Bisericii Ortodoxe Române.

La 17 februarie 1962, Colegiul Electoral al Patriarhiei Române, îl alege în scaunul vacant de Arhiepiscop al Timișoarei și Caransebeșului și Mitropolit al Banatului. Instalarea s-a făcut duminică, 4 martie 1962, în catedrala mitropolitană din Timișoara. În același an a fost

ales membru permanent al "Grupului de studii patristice" înființat de Comisia "Credință și constituție" a Consiliului Ecumenic al Bisericilor. Tot în domeniul ecumenismului, este de menționat participarea în anul 1961 la lucrările Adunării Generale a Conferinței creștine pentru pace cu sediul la Praga și la Simpozionul internațional "Căutarea păcii dincolo de diferențele ideologice" (1980).

În anii '80 a colaborat cu Institutul ecumenic "Pro Oriente" din Viena, susținând mai multe comunicări. Între anii 1978-1981 a activat ca membru în Comitetul central al Consiliului Ecumenic al Bisericilor. A fost de asemenea delegatul Patriarhiei Române la instalarea Papilor Ioan Paul I și Ioan Paul al II-lea.

Catedrala Mitropolitană din Timișoara

Redăm în continuare câteva gânduri ale PS Florentin despre ÎPS Nicolae Corneanu: „Câteva idei despre sufletul blând al Părintelui Mitropolit Nicolae. Am auzit de Excelența Sa încă în anii '90 în momentul retrocedării de bunăvoie a demnității a Catedralei din Lugoj.

Apoi mărturisirile publice ale unui arhieru care s-a lăsat șal de ideologia comunistă și prins în cursa ei. Da, a greșit nedreptățind oameni, care au ajuns la închisoare. DAR, a avut tăria să-și recunoască greșeala și să ceară iertare și ca urmare a devenit un mărturisitor al adevărului

care l-a făcut liber! După spovada publică a trăit cu adevărat o remarcabilă libertate interioară care îi permitea să îmbrățișeze cu aceeași iubire fraternă și pe frații de alte confesiuni. Ne-am întâlnit la numeroase ceremonii festive sau conferințe celebrări deosebite. În toate împrejurările era un suflet smerit retras dar abordabil cu un zâmbet frumos pe chip. Cu adevărat un om care a îmbătrânit frumos (frumos + bătrân = kalos+gheron = călugăr) țafa senină, ochii blânzi, vocea călină zâmbetul serafic. După ce ne-am întâlnit de mai multe ori i-am citit articole, pastorale, traduceri, scrieri. Scria precum vorbeși vorbea precum trăia. De aceea, i-am oferit toată stimași oridecâte ori erau momente de sărbătoare îi telefonam pentru ai face modestele urări. Răspundea cu multa blândețe și bucurie, făcea urări spiritualăși transmitea binecuvântări. Îl invitaseam cu multă bucurie și la ziua intronizării episcopale la Cluj în 6.08.2002. Mi-a răspuns cu o scrisoare foarte frumoasă de felicitare scuzându-se că nu poate fi prezent.

Poate de aceea a rămas singurul ierarh care în fiecare an trimitea felicitare scrisă la **"Schimbarea la Față" la aniversarea intronizării mele.**

Am avut convingerea că m-a onorat cu prietenia sa paternă un adevărat părinte spiritual, un trăitor al credinței, un om cu o particulară libertate interioară, un suflet care a avut de suferit pentru că a spus adevărul...

Bunul Dumnezeu să-i primească lupta victorioasă din această lume iar la încheierea călătoriei pământești, păstrând credința, să dobândească strălucitoarea cunună a celoți! mântui Odihnească în pace și pentru noi mijlocească! "

„Restabilirea comuniunii depline, nu înseamnă nici supunere unul altuia, nici absorbire, ci mai degrabă primirea tuturor darurilor pe care Dumnezeu le-a dat fiecăruia pentru a manifesta lumii întregi marele mister al mântuirii realizat de Cristos Domnul prin intermediul Duhului Sfânt.” (Papa Francisc)

ROLUL EPISCOPULUI ROMEI ÎN DIALOGUL CATOLIC-ORTODOX

(partea a II-a)

Pr. Ovidiu Robu AA

Biserica nu poate să schimbe esențialul misiunii episcopului Romei, însă poate schimba forma de exercitare a primatului. De-a lungul secolelor, această formă de exercitare a evoluat spre centralizare. Începând de la ruptura din 1054 între Orient și Occident, aceste două funcții se confundă din ce în ce mai mult: pe de o parte, ministerul său de unitate față de Biserica universală, și pe de altă parte, guvernarea sa directă în Biserica latină, moștenită de la patriarhia de Occident. Evoluția formei de exercitare a primatului este de ordin contingent. Semnalăm numai că Biserica latină care devine Biserica Catolică Romană, dincolo de centralizarea sa importantă, a trebuit să lupte pentru a-și obține independența și libertatea în fața puterilor politice.

Papa Ioan Paul al II-lea subliniază că ministerul său ca și succesori al Sf. Petru este necesar, chiar dacă se poate înțelege și exercita totdeauna mai bine (cf. UUS 95). El afirmă de asemenea că ministerul său vine de la Isus Cristos: „din dorința de a asculta într-adevăr de voința lui Cristos mă recunosc chemat, ca Episcop al Romei, să exercit această slujire”

(UUS 95). Este adevărat că papa invită la discuție în privința acestei misiuni, însă aceasta rămâne ca atare indispensabilă, după credința catolică, deoarece este vorba de voința lui Cristos. Altfel spus, unitatea imaginată de Biserica Catolică include ministerul papei. Căci pentru catolici acest minister, împreună cu ministerul episcopal, sunt considerate ca daruri ale lui Dumnezeu date Bisericii. Aceste daruri găsesc fundamentul lor în Noul Testament și se împlinesc în Biserică.

Partea ortodoxă consideră că apostolul Petru ocupă un loc important printre cei doisprezece dar fără să fie superior celorlalți apostoli. În acest sens Conciliul Vatican II situează ministerul petrinian în interiorul cercului episcopal, recunoscând că „sacramentul” de papă nu există. Majoritatea teologilor ortodocși sunt de părere că Orientul a recunoscut un primat roman înainte de 1054, chiar dacă viziunea acestui primat n-a fost totdeauna identică cu cea a Romei. Nu este vorba de a face o critică absolută primatului roman, ci mai degrabă de a critica modalitățile de exercitare a acestuia, mai ales în ceea ce privește epoca medievală și modernă. Misiunea prezenței lui Petru și a lui Paul la Roma, precum și a Bisericii acestui oraș care „prezidează în iubire” (sfântul Ignațiu de Antiohia), constituie aspecte care sunt recunoscute de Orient începând cu secolul al V-lea. Fără a uita și rolul particular al lui Petru ca fiind primul, așa cum ne prezintă Noul Testament.

Ortodocșii concep ministerul papei în interiorul Bisericii. Din această perspectivă ei nu pot să admită definițiile Conciliului Vatican I care declară jurisdicția supremă universală a papei și infailibilitatea sa. Aceste definiții, chiar dacă sunt reafirmate la Conciliul Vatican II într-un context nou, sunt întrecute de aspectul colegial al episcopilor. Se recunoaște că în primele zece secole ale Bisericii, Roma a avut o preeminență în mărturia exemplară a adevăratei credințe. Dar papa nu posedă o putere de jurisdicție directă și imediată în Orientul creștin. De aceea este imposibil de a-i da o asemenea putere astăzi. Este vorba, mai degrabă, pentru ortodocși de a vorbi despre o

preeminență de onoare a papei, precum și de o solicitare apostolică universală. În acest sens, ei sunt pregătiți să-i recunoască dreptul pe care îl posedă pentru toată lumea creștină, ca și dreptul de a căuta soluții atunci când criza și conflictul apare între creștini. Însă, atunci când aceste situații se prezintă, papa nu trebuie să reacționeze izolat, ci cu ajutorul fraților săi episcopi care trebuie consultați. Dorința ortodocșilor este să vadă că ministerul papei se prezintă în termeni pastorali și nu juridici.

După concepția ortodoxă, papa deține un dar și o carismă care se regăsește și la ceilalți episcopi. Acest lucru nu împiedică de a-l considera ca fiind primul dintre episcopi, după exemplul lui Petru care se găsea primul între apostoli. Însă fiecare episcop îl urmează pe apostolul Petru, altfel spus credința sa și mărturia divinității lui Cristos nefiind rezervate numai Episcopului Romei. Fiecare episcop care mărturisește divinitatea lui Isus, cum a făcut-o Petru, continuă misiunea lui Petru în Biserica sa particulară. La fel, Episcopul Romei exersează misiunea de păstor în Biserica din Roma. Toți episcopii, inclusiv papa și patriarhii, sunt considerați egali între ei, căci din punctul de vedere al hirotonirii și al harului primit la sfințire, ei se află pe picior de egalitate. Ei exercită misiunea lor în Biserică și nu deasupra Bisericii. Nici unul dintre ei nu poate să fie considerat ca fiind „episcopul episcopilor” sau ca fiind un „super episcop”. Toți episcopii sunt egali ca miniștri ai lui Cristos și ai Bisericii. Fiecare episcop este succesorul lui Petru și fiecare episcop este considerat ca fiind succesorul tuturor apostolilor împreună, și nu al unui apostol în particular. În acest mod Episcopul Romei nu poate să fie singurul succesor al lui Petru, căci el succede și celorlalți apostoli.

Apelul papei Ioan Paul al II-lea către responsabilii ecleziastici și către teologi pentru ca „să instaureze cu mine pe acest subiect un dialog frățesc și răbdător, în care am putea să ne ascultăm dincolo de polemici sterile, neavând în minte decât voința lui Cristos pentru Biserica sa...” (UUS 96), a avut efectul scontat. De atunci, studii serioase au fost făcute, atât asupra doctrinei despre primat, cât și asupra

exercitării acestuia. O contribuție esențială a fost furnizată, printre altele, de cardinalul Kasper în lucrarea: „Principiile hermeneutice pentru relectura dogmelor de la Vatican I”. Semnalăm și munca „Grupului Sf. Irineu”, care se adună după modelul Grupului din Dombes (Franța), pentru a aprofunda tema primatului de-a lungul istoriei creștinismului. De exemplu, în lucrarea publicată despre „Doctrina și practica primatului în primul mileniu”, acest grup concluzionează că nu există o acceptare univocă a primatului roman și nici o concepție unificată în domeniul ecleziologiei. Dar cu toate acestea, conștiința comună recunoștea că Episcopul Romei avea un rol primațial în biserica întregă. Nu în ultimul rând, amintim efortul depus de Comisia mixtă internațională de dialog între catolici și ortodocși (fondată în 1979), care a început, la întâlnirea lor de la Belgrad (2006), să trateze despre probleme legate de conciliaritate și autoritate în Biserică, subiecte care conduc la această temă sensibilă care este rolul papei în Biserica întregă. Discuțiile în această direcție ale acestei Comisii internaționale au continuat și în anii următori în diferite țări, însă fără a ajunge la redactarea unui document final în comun.

Se observă că problema autorității pentru Biserica universală este și rămâne până în prezent un punct deosebit de sinuos, atât în relațiile dintre catolici și ortodocși, cât și în interiorul Bisericilor Ortodoxe. Recursul la puterea rugăciunii este dător de speranță, așa cum a făcut-o de nenumărate ori și papa Ioan Paul al II-lea, implorându-l cu insistență pe Duhul Sfânt prin cuvintele: „*Îl rog pe Duhul Sfânt să ne dea lumina sa și să lumineze pe toți păstorii și pe teologii Bisericilor noastre*” (UUS 95).

Pr. Ovidiu Robu, AA

„Ca și creștini suntem chemați să înfrângem împreună acea globalizare a indiferenței care astăzi pare să aibă supremația și să construim o nouă civilizație a iubirii și a solidarității.”

(Pana

ECUMENISM SI RECUNOASTERE MUTUALA

Editorial *Unité des chrétiens*,

oct 2013 (fragment)

Tocmai această problemă a "recunoașterii" a ales revista *Unité des chrétiens* să o exploreze. O temă centrală în ecumenism pentru care literatura teologică este foarte redusă. (...) Întreaga istorie a diviziunilor confesionale se poate scrie ca o suită de rupturi în recunoașterea mutuală.(...)

Dimpotrivă, istoria mișcării ecumenice de un secol poate fi citită ca cea a unei restaurații mutuale restaurată progresiv. La conferința din Edimburg în 1910, misionarii se recunosc mutual ca discipoli ai lui Cristos, animați de același zel pentru vestirea Evangheliei în lumea întreagă. După al doilea război mondial, membrii Consiliului Ecumenic ce lua ființă - anglicani și protestanți, cărora li s-au adăugat ortodocșii – recunosc că îl "mărturisesc pe Domnul Isus Cristos, ca Dumnezeu și Mântuitor, după Scripturi". În 1964, Conciliul Vatican II declară la rândul său că credinșii din celelalte familii ecleziale "poartă pe bună dreptate numele de creștin" și că "fiii Bisericii Catolice îi recunosc în mod just ca țifrantru Domnul". În 2010, la Congresul de la Cap, evanghelști i din mișcarea de la Lausanne recunosc oficial că există "numești discipoli ai Domnului Isus Cristos" în celelalte tradiții creștine.

Desigur în materie de recunoaștere mutuală rămân multe de discutat. Putem, oare, să ne rezumăm la această recunoaștere a celorlalți creștini doar cu titlu individual? Cu sacramentale pe care le celebrează?(...) Unele dezbateri sunt în curs pentru recunoașterea mutuală a botezului, pentru cea a ministerelor și pentru cea a eclezialității.

Înregistrând procesele făcute deja și problemele spinoase care mai rămân, teologii indică „procesul, condițiile și situațiile care conduc la faptul ca Ego și Alter să se considere ca egali”. Multe alte declarații de recunoaștere mutuală ar putea fi prezentate aici. Pentru a nu ne opri decât la încă un exemplu, în materie euharistică de data aceasta, putem menționa dialogul asiriano-catolic. Miza era legată de Anafora (...) pe care din timpuri memoriale Biserica Asiriană din Orient o utiliza fără cuvintele consacrarii. După ce în 2001 Roma a recunoscut această rugăciune eucaristica drept validă, catolicii caldeeni pot să primească împărșania în cursul unei celebrări asiriene a Euharistiei, și invers.

Vedem deci, că aceste țidiscu teologice punctuale asupra „recunoașterii mutuale” nu sunt fără impact pastoral. (...) Ele favorizează de asemenea colaborarea între țo cei care vor „ să lucreze împreună la opera lui Dumnezeu”

(Fragment prelucrat de Sr. Elisabeta Balint OA)

Necesitatea convertirii

Acum 20 de ani, Grupul din Dombes publica documentul intitulat *Pentru convertirea Bisericilor* în care chema, și el, diferitele noastre familii ecleziale să se lase transformate de Dumnezeu, căutând o fidelitate din ce în ce mai mare față de Cristos. În acest scop se recomanda ca fiecare tradiție confesională să treacă « la mărturisirea limitelor și insuficiențelor ei » purificându-se de toate elementele ei non-evangelice și discernând în același timp acele elemente de tradiție creștină foarte vii în cadrul altor familii ecleziale « pe care ea este incapabilă, cel puțin pentru moment, să le primească și să le integreze în propria existență ».

De-a lungul anilor, Grupul din Dombes a lansat apeluri foarte precise la convertirea Bisericilor, mai ales în legătură cu Maria sau în cea a chestiunii spinoase a autorității doctrinale în Biserică, chiar cu riscul de a buscula obiceiurile și siguranțele existente. În documentul său - « *Voi, deci, rugați-vă astfel* ». *Tatăl nostru, itinerar pentru convertirea Bisericilor* - [...] acest grup francofon de teologi catolici și protestanți a subliniat din nou necesitatea acestei convertirii în sânul familiilor noastre confesionale. Fidel unei înțelegeri exigente în legătură cu unitatea creștină, el a reamintit că creștinii nu pot fi satisfăcuți de un „ecumenism de *statu quo* care nu ar fi decât toleranță sau bunăvoință, simplă coexistență pașnică și coabitare în indiferență”.

[...] Desigur, o privire retrospectivă asupra ultimelor decenii permite deja reperarea acestor „roade numeroase ale convertirii comune la Evanghelie pentru care mișcarea ecumenică a fost un instrument grație Duhului Sfânt. Dar chiar și în infidelitatea neunirii care rămâne a noastră - ca s-o spunem folosind cuvintele abatelui Paul Couturier - Dumnezeu poate să dea Bisericilor noastre „loialitatea de a recunoaște și curajul de a respinge indiferența, neîncrederea și ostilitatea mutuală ce se ascunde în noi”. Cum „identitățile confesionale s-au cristalizat în istorie plecând de la evenimente de ruptură, trebuie să decelăm cu luciditate

orice agresivitate legată de felul în care ceilalți creștini își trăiesc identitatea eclezială.

În acest moment de evaluare, ne putem gândi, bineînțeles, la felul în care Sfintele Scripturi ne vorbesc despre această *metanoia* necesară. Dumnezeu din Biblie ne este prezentat adesea sub trăsăturile unui viticultor care are grijă de via sa, imagine a Bisericii. Ca să aducă roade îmbelșugate și de mare calitate, Dumnezeu curăță vlăstarii. Via sa nu trebuie să producă o poșircă infamă, de aceea taie fără milă toate aceste excrescențe inutile - exclusivismul identitar, complexe de superioritate... - ca ele să nu epuizeze în zadar seva evanghelică.

Fie ca Dumnezeu să dea Bisericilor noastre despărțite harul convertirii; atunci vlăstarii noștri curățați vor aduce roade alese, gaj sigur al unei recolte mari pe care o vom savura toți împreună.

Editorial *Unité des chrétiens*, oct 2011

INTERVIU CU PR. TIMOTY LOWE, FOST DIRECTOR AL INSTITUTULUI TANTUR (partea I)

Institutul Ecumenic Tantur

Părintele Timothy Lowe, (preot ortodox – n.t) rector al Institutului ecumenic Tantur, din mai 2010 până în octombrie 2013, subliniază mizele unei formări ecumenice universitare în Tara Sfântă.

Cum s-a născut Tantur ? Cu ce intenție a fost creat Institutul?

[...] Putem răspunde că Tantur s-a născut în spiritul papei Paul al VI-lea, după Vatican II și al întâlnirilor pe care Conciliul le-a permis cu observatorii ortodocși, anglicani și protestanți. Era începutul unei ere noi de deschidere și dialog, trebuia folosită

acea ocazie. Dar există și aspecte mai personale. Există momente în viață care sunt grele de sens; „momente sacre” în care luciditatea ne este dată, iar papa Paul al VI-lea a trăit unul din aceste momente pe Muntele Măslinilor când patriarhul Atenagoras și el s-au îmbrățișat. Pentru orice responsabil de Biserică ce poartă cu seriozitate povara Evangheliei, diviziunea Trupului lui Cristos este o experiență crucifiantă. Este foarte simplu, papa Paul al VI-lea a avut viziunea unui loc chiar la Ierusalim, în care intelectuali creștini vor putea trăi în comunitate, face cercetări, dialoga și întâlni zi de zi, fiecare rămânând fidel confesiunii sale creștine în speranța că asta va constitui un teren fertil pentru înțelegerea unității creștine și pentru dezvoltarea ei. Era o viziune ca a Rusaliilor și trebuia ca Ierusalim să fie locul istoric al unui asemenea proiect. În lumea creștină nu există astăzi vreun oraș mai divizat decât Ierusalimul. Suntem un laborator viu de diviziuni, de spirit de patriotism local și de războaie pentru teritorii. Evident, atunci s-a pus o problemă practică: cine urma „să întrupeze” această viziune? Papa Paul al VI-lea s-a adresat pr. Ted Hesburgh care era pe atunci președintele Universității Notre Dame (din Statele Unite) și i-a încredințat această misiune; finalmente, cred că putem spune că el este fondatorul Institutului Tantur, forța sa motrice.

Acest proiect inițial a cunoscut evoluții?

Pentru mine, cuvântul „evoluție” nu are decât conotații pozitive. Crearea Institutului Tantur a fost marcată de idealism sau, dacă preferați termenii teologici, de speranța escatologică. [...]

Ca instituție, Tantur s-a schimbat și s-a adaptat de-a lungul anilor la dificultățile și provocările ridicate de locația sa și de interesul variabil pe care l-a trezit mișcarea ecumenică la creștini. Să luăm un exemplu: mandatele cumulate ale ultimilor doi rectori acoperă o perioadă de 21 de ani. Ei au fost rectori în timpul primei și al celei de-a doua Intifada (termen arab semnificând „revoltă”- n.t.). Au trăit momente de întrerupere totală a activității, ca și alte instituții creștine din acea vreme.

Problema era atunci de a supraviețui pur și simplu, de a ține ușile deschise atunci când studenții și cercetătorii încetaseră să mai vină. Alți rectori anteriori lărgiseră misiunea Institutului Tantur la dialogul interreligios propunând parcursuri de

formare asupra acestei chestiuni, distinctă de dialogul strict interconfesional. Problema conflictului israeliano-palestinian nu putea fi trecută sub tăcere în dialoguri și întâlniri, cu atât mai mult cu cât Tantur are această șansă și acest inconvenient de a fi situat pe frontiera dintre cele două tabere. În fond, toți rectorii au înțeles că chemarea cu adevărat ecumenică pentru Tantur era de a exista în mijlocul tuturor acestor furtuni, fără a căuta să se retragă într-un loc mai sigur sau mai gratifiant, ci de a fi – în ciuda slăbiciunilor, a defectelor, a păcatelor noastre – o prezență și un apel profetic, mai întâi pentru toți creștinii, și poate chiar pentru evrei și musulmani.

Ați putea prezenta în linii mari diferitele parcursuri de formare?

Tantur propune două formări de câte o lună pentru cei care iau un timp sabatic, o formare de șase săptămâni și o formare de trei luni pentru clerici și laici. Fiecare dintre aceste formări este gândită pentru a permite trăirea unei experiențe unice cu poporul din Țara Sfântă și pe locurile sfinte. Noi propunem conferințe despre Biblie, despre spiritualitatea deșertului, introduceri în iudaism și în islam, excursii ghidate pe teren, dar și o întâlnire în sens larg a populațiilor din Țara Sfântă. Și apoi mai există, bineînțeles, și experiența cotidiană a trăirii și a rugăciunii împreună.

În plus, mai există două formări similare de trei săptămâni, dar situate în perioada Crăciunului și în cea a Paștelui, cu un program mai puțin intensiv de cursuri și de rugăciune; ele se potrivesc mai bine persoanelor care dispun de mai puțin timp.

Dar ceea ce constituie cu adevărat esența Institutului Tantur este ceea ce noi propunem cercetătorilor: tuturor celor care doresc să vină pentru perioade variabile să lucreze și să își facă cercetările, le punem la dispoziție o bibliotecă teologică excepțională, condiții de cazare de bună calitate și o comunitate științifică. Le cerem să ia parte la viața comunitară, să ne împărtășească roadele cercetării lor și, uneori, să dea conferințe, deschise publicului sau rezervate institutului. Asigurăm împreună toate aceste parcursuri de formare, căutând în același timp să creem altele.

*Sursa Unité des Chrétiens, N°160 - octobre 2010
traducere realizată de Sr. Elisabeta Balint OA*

ȘTIRI ȘTIRI

În perioada 28-30 noiembrie 2014 Sf. Părinte Papa a făcut o vizită în Turcia la invitația Președintelui Republicii, a Patriarhului Bartolomeu I și a Președintelui Conferinței episcopale. Papa Francisc a luat parte la sărbătoarea sf. Andrei, patronul bisericii din Constantinople. Este o tradiție comună ca o delegație din Vatican să ia parte la celebrările Patriarhale precum și o reprezentanță ortodoxă să fie prezentă la Roma în solemnitatea sfinților Petru și Paul. Spre finalul acestei vizite a fost semnată o declarație comună în care se exprimă **intensificarea angajării** de a persevera pentru a ajunge la deplina comuniune în Cristos.

În perioada 18-21 noiembrie 2014, s-au desfășurat la Roma, lucrările adunării plene a Consiliului Pontifical pentru Promovarea Unității Creștinilor. În centrul atenției s-a aflat decretul Conciliului Vatican II despre ecumenism, Unitatis Redintegratio, de la a cărei publicare s-au împlinit 50 de ani, la 21 noiembrie. Radio Vatican l-a intervievat cu această ocazie pe Cardinalul Kurt Koch, președintele Consiliului Pontifical pentru Promovarea Unității Creștinilor, iar Papa Francisc a declarat: « Căutarea deplinei unități a creștinilor este prioritatea Bisericii ». A merge împreună, a ne ruga, a-l cunoaște și a-l iubi pe Domnul, colaborând în slujire și în solidaritatea cu cei slabi și suferinzi, este ceea ce a cerut Papa Francisc în scrisoarea trimisă participanților la Plenara Consiliului Pontifical pentru Unitatea Creștinilor, care s-a încheiat pe 21 noiembrie în Vatican pe tema "Țelul ecumenismului: principii, oportunități și provocări la cincizeci de ani de la Unitatis Redintegratio".

Cea de-a XIII-a sesiune plenară a Comisiei internaționale pentru dialog între Bisericile ortodoxe și cea catolică s-a terminat marți, 23 septembrie 2014, la Amman (Iordania). La invitația Patriarhului greco-ortodox de Ierusalim, Teofil al III-lea s-au adunat delegați din treisprezece Biserici autocefale ortodoxe, în afară de Patriarhatul de Bulgaria, și 23 de reprezentanți catolici. Lucrările au fost prezidate de cardinalul Kurt Koch, Președintele Consiliului pentru unitate și de către Mitropolitul Ioan de Pergamo. Planul de lucru s-a referit la

problema sinodalității și a primatului papal. În fața numeroaselor chestiuni ridicate, Comisia a hotărât să revadă textul provizoriu în vederea apropiatei reuniuni a Comitetului de coordonare care va pregăti sesiunea plenară următoare.

Prima sesiune ordinară a noului Comitet central al Consiliului ecumenic al Bisericilor (CEB), unul din principalele organe directoare ale Consiliului, a fost inaugurată pe 2 iulie la Geneva (Elveția). Timpul de rugăciune, discursurile oficiale ale responsabililor CEB și saluturile de primire ale Bisericilor elvețiene au marcat deschiderea sesiunii Comitetului central al CEB, toate axate pe tema săptămânii, « un pelerinaj de dreptate și de pace ».

Comitetul central al CEB se va reuni la fiecare doi ani până la următoarea Adunare. Comitetul, compus din 150 de membri din toate regiunile lumii, are responsabilitatea de a traduce în practică directivele adoptate de cea de-a 10-a Adunare a CEB, să treacă în revistă și să supervizeze programele CEB și bugetul Consiliului. Cea de-a 10-a Adunare s-a ținut la Busan (Republica Coreea), în octombrie-noiembrie 2013.

La întoarcerea din Ierusalim, unde s-a întâlnit cu Papa Francisc la Sfântul Mormânt, Patriarhul ecumenic Bartolomeu de Constantinopol a dezvăluit o întâlnire importantă pentru unitatea dintre catolici și ortodocși: o reuniune la Niceea în 2025, unde a avut loc primul Conciliu ecumenic al Bisericii nedivizate. Într-o declarație [...] liderul ortodox a spus că împreună cu Papa Francisc "am fost de acord să lăsăm ca moștenire nouă înșine sau succesorilor noștri o întâlnire la Niceea, în 2025, pentru celebrarea împreună, după 17 secole, a primului Conciliu ecumenic, unde a fost promulgat primul Crez".

Unitatea în diversitate și apelul la iertare pentru lipsa de înțelegere arătată de unii catolici față de frații lor pentecostali au fost temele cheie ale discursului Papei adresat în biserica pentecostală a reconcilierii din Caserta luni, 28 iulie, în timpul întâlnirii cu prietenul său, pastorul Giovanni Traettino, pe care îl știe de mulți ani, atât din Buenos Aires cât și ca Episcop al Romei. Întâlnirea a avut loc într-o atmosferă intimă și plină de bucurie, participând 200 de persoane, majoritatea pentecostali din Italia, SUA și Argentina, precum și din alte țări. "Cu oameni ca Dvs", i-a spus pastorul Traettino Papei Francisc, "există speranță pentru noi, creștinii".

În Italia și în lume nu au înțeles mulți, însă vizita Pontifului la Biserica evanghelică din Caserta este semnul unui dialog ecumenic care ar putea avea urmări cu caracter istoric. Într-un interviu, apărut în traducere pe Ercis.ro, Matteo Calisi a relatat istoria raporturilor pe care Cardinalul Bergoglio le întreține cu Biserica Evanghelică Penticostală, cea mai mare realitate creștină după Biserica Catolică, având peste jumătate de miliard de adherenți.

Liderul Alianței Evanghelice Mondiale a aplaudat întâlnirea Papei Francisc cu penticostalii la Caserta, Italia, din luna iulie, răspunzând cererii de iertare a Sfântului Părinte, pentru lipsa de înțelegere arătată de unii catolici, cu propria cerere de iertare pentru evanghelicii care i-au discriminat pe catolici. Secretarul general al Alianței, rev. dr. Geoff Tunnicliffe, a spus că cererea de iertare pentru catolicii care i-au persecutat pe alți creștini în trecut este laudabilă, biblică și reflectă mesajul lui Isus.

Cardinalul Kurt Koch, președintele Consiliului Pontifical pentru Promovarea Unității Creștinilor, și Rev. Justin Welby, Arhiepiscop de Canterbury, au lansat în luna iunie noul sit al Comisiei Catolice Internaționale Anglicano-Catolice pentru Unitate și Misiune (IARCCUM). Situl reunește toate declarațiile din dialogurile dintre anglicani și catolici - la diverse niveluri - și se găsește la adresa IARCCUM.org.

Co-președinții IARCCUM, Episcopul catolic Donald Bolen de Saskatoon și Rev. David Hamid, Episcop anglican sufragane în Europa, au descris situl ca "o bogată resursă online care asistă dialogul anglicano-catolic și oferă un schimb relevant de informații și de materiale". Mandatul IARCCUM este "de a întări relațiile dintre ARCIC (Comisia Internațională Anglicano-Catolică) și Comisiile Anglicano-Catolice (ARC), și între diferitele ARC naționale, oferind sprijin și resurse care să ajute la schimbul de informații și practici".

Cel de-al IV-lea Forum Catolico-Ortodox, cu tema "Religia și diversitatea culturală: provocări pentru Bisericile creștine din Europa", s-a desfășurat în Minsk, Bielorusia, în iunie 2014. Forumul a fost organizat cu sprijinul Exarhatului Bielorului al Bisericii Ortodoxe Ruse, sub președinția comună a Mitropolitului Gennadios de Sassima, din partea Patriarhiei Ecumenice, și a Cardinalului Peter Erdo, Arhiepiscop de Esztergom-Budapesta, președinte al Consiliului Conferințelor Episcopale din Europa. După experiențele pozitive ale primelor trei întâlniri ale Forumului (Trento, Italia, 11-14 decembrie 2008; Rodos, Grecia, 18-22 octombrie 2010; și Lisabona, Portugalia, 5-8 iunie 2012), participanții din Bisericile Ortodoxe și Catolică din Europa au discutat despre provocările cu care se confruntă creștinismul european într-un mediu cultural tot mai divizat.

Lumina Pruncului din Betlehem sa se reverse în inimile tuturor cititorilor acestei publicatii!

*Sarbatori sfinte si binecuvantate,
va ureaza membrii Comisiei pentru ecumenism*

Comisia pentru Ecumenism

Sr. Elisabeta Balint OA, Sr. Fabiola Compostella CTT, Sr. Maria Goretti SMMP ;
Pr. Tiberio Scorrano OC; Pr. Florea Catalin AA; Sr. Monica Dogaru, SIR (delegata); Sr. Ildiko Homa, SSS